

porsiyento at hindi sa 100 porsiyento ng ating kinikita. Sa gayon, nauunawaan ng matatapat na nagbabayad ng ikapu ang masinop na pamumuhay at nakakaugaliang tustusan ang sariling pangangailangan.

Naunawaan ko na ang pinakamahahalagang pagpapala ng Panginoon ay espirituwal, at kadalasang may kinalaman ang mga ito sa pamilya, kaibigan, at sa ebanghelyo. Kadalasan pinagpapala Niya tayo upang madali nating mahiwatigan ang impluwensya at gabay ng Espiritu Santo, lalo na sa pagsasama bilang mag-asawa at sa pagpapalaki ng mga anak. Ang gayong espirituwal na pahiwatig ay makatutulong sa atin upang magkaroon ng pagkakasundo at kapayapaan sa tahanan. Iminungkahi ni Pangulong James E. Faust na ang pagbabayad ng ikapu ay “magandang panlaban sa diborsyo” (tingnan sa “Pagpapayabong ng Inyong Pagsasama,” *Liahona*, Abr. 2007, 3–6).

Ang pagbabayad ng ikapu ay tumutulong sa atin na magkaroon ng masunurin at mapagpakumbabang puso at mapagpasalamat na puso na “kumikilala sa kanyang ginawa sa lahat ng bagay” (D at T 59:21). Ang pagbabayad ng ikapu ay naghihikayat sa ating magtaglay ng mapagbigay at mapagpatawad na puso, at mapagkawangawang puso na puno ng dalisay na pag-ibig ni Cristo. Lalo nating nanaising paglingkuran at tulongan ang iba taglay ang pusong masunurin sa kalooban ng Panginoon. Ang mga regular na nagbabayad ng ikapu ay lumalakas ang pananampalataya sa Panginoong Jesucristo, at nagkakaroon sila ng matatag na patotoo sa Kanyang ebanghelyo at sa Kanyang Simbahan. Wala sa mga pagpapalang ito ang may kinalaman sa pera o materyal na bagay, ngunit tiyak na ang mga ito ang pinakamahahalagang pagpapala ng Panginoon.

Pinatototohanan ko na kapag tayo ay tapat na nagbabayad ng ikapu, bubuksan ng Panginoon ang mga dungawan sa langit at ibubuhos sa atin ang Kanyang pinakamahahalagang pagpapala. Sa pangalan ni Jesucristo, amen. ■

Ni Elder Lynn G. Robbins
Ng Pitumpu

Maging Anong Uri ng mga Tao Ba Nararapat Kayo?

Nawa ang inyong mga pagsisikap na magkaroon ng mga katangiang tulad ng kay Cristo ay magtagumpay upang ang Kanyang larawan ay makita sa inyong mukha at ang Kanyang mga katangian ay makita sa inyong kilos o pag-uugali.

Ang “maging o hindi maging” ay totoong napakagandang tanong.¹ Itinanong ito ng Tagapagligtas sa mas malalim na paraan, kaya’t naging mahalagang tanong ito ng doktrina para sa atin: “*Maging anong uri ng mga tao ba nararapat kayo? Katotohanang sinasabi ko sa inyo, maging katulad ko*” 3 Nephi 27:27; idinagdag ang pagbibigay-diin). Ang unang panauhang pangkasalukuyan ng pandiwang *maging* ay *Ako*. Inaanyayahan Niya tayong taglayin ang Kanyang pangalan at Kanyang katangian.

Upang maging katulad Niya kailangan din nating *gawin* ang mga bagay na Kanyang *ginawa*: “Katotohanan, sinasabi ko sa inyo, ito ang aking ebanghelyo; at alam ninyo ang mga bagay na kinakailangan ninyong *gawin* sa aking simbahan; sapagkat ang mga gawang nakita ninyong *ginawa* ko ay siya rin ninyong *gagawin*” (3 Nephi 27:21; idinagdag ang diin).

Ang *maging* at *gawin* ay hindi

mapaghihiwalay. Bilang magkaugnay na mga doktrina pinalalakas at itinataguyod nila ang isa’t isa. Halimbawa, pananampalataya ang humihikayat sa tao na manalangin, at panalangin naman ang nagpapalakas sa pananampalataya ng isang tao.

Madalas tuligsain ng Tagapagligtas ang mga taong *gumawa* nang hindi *naging*—at tinawag silang mapagpaimbabaw: “Ang bayang ito’y iginagalang ako ng kanilang mga labi, datapuwa’t ang kanilang puso ay malayo sa akin” (Marcos 7:6)). Ang *paggawa* nang hindi *naging* ay pagpaimbabaw, o pagkukunwari ng isang tao—isang nagpapanggap.

Sa kabaligtaran, ang *maging* nang walang *paggawa* ay walang bisa, gaya ng “pananampalataya na walang mga gawa, *ay patay*, sa kaniyang sarili” (Santiago 2:17; idinagdag ang diin). *Maging* nang walang *paggawa* ay talagang hindi *pagiging*—pandaraya ito sa sarili, paniniwalang mabuti ang

sarili dahil lamang sa ang intensiyon ng isang tao ay mabuti.

Ang *gawa* nang walang *maging*—na pagpapaimbabaw— ay nagpapakita ng maling imahe sa iba, samantalang ang *maging* nang walang *gawa* ay nagpapakita ng maling imahe sa sarili mismo.

Pinagsabihan ng Tagapagligtas ang mga eskriba at Fariseo sa kanilang pagpapaimbabaw: “Sa aba ninyo, mga eskriba at mga Fariseo, mga mapag-paimbabaw! sapagka’t nangagbibigay kayo ng sa ikapu”—isang bagay na kanilang *ginawa*—“ng yerbabuena at ng anis at ng komino, at inyong pinababayaang di ginagawa ang lalong mahahalagang bagay ng kautusan, . . . katarungan, at ang pagkahabag, at ang pananampalataya” (Mateo 23:23). Sa madaling salita, nabigo silang *maging* tulad ng dapat sana silang *naging*.

Bagama’t kinilala Niya na mahalaga ang *gumawa*, sinabi ng Tagapagligtas na ang *maging* ay “lalong mahalagang bagay.” Ang higit na kahalagahan ng *pagiging* ay inilalarawan sa kasunod na mga halimbawa:

- Ang paglusong sa tubig ng binyag ay isang bagay na *ginagawa natin*. Ang *maging* na dapat mauna rito ay ang pananampalataya kay Jesucristo at malaking pagbabago ng puso.
- Ang pakikibahagi ng sakrament ay isang bagay na ating *ginagawa*. Ang *pagiging* karapat-dapat na makibahagi ng sakrament ay mas matimbang at higit na mahalaga.
- Ang ordenasyon sa priesthood ay pagkilos, o *gawa*. Ang mas matimbang, gayon man, ay ang kapang-yarihan ng priesthood na nakabatay sa “mga alituntunin ng kabutihan” (D at T 121:36), o *maging*.

Marami sa atin ang gumagawa ng listahan ng mga *gagawin* para ipaalala sa atin ang mga bagay na gusto nating matapos. Ngunit bihira sa mga tao ang may listahan ng gustong *maging*. Bakit? Ang mga *gagawin* ay mga aktibidad o kaganapan at maaaring burahin sa listahan kapag *nagawa na*. Ang *maging*, gayunman, ay hindi natatapos. Hindi

kayo makatatanggap ng checkmark sa mga *maging*. Maaari kong ilabas ang asawa ko sa isang gabi ng Biyernes, na isang bagay na *gagawin*. Ngunit ang *pagiging* mabuting asawa ay hindi isang pangyayari; kailangan itong *maging* bahagi ng pagkatao ko—ng ugali ko o kung sino ako.

O bilang magulang, kailan ko malalagyan ng tsek ang anak ko sa listahan at sabihing *nagawa na*? Hindi tayo kailanman natatapos sa *pagiging* mabubuting magulang. At para *maging* mabubuting magulang, ang isa sa pinakamahalagang maituturo natin sa ating mga anak ay kung paano mas *maging* tulad ng Tagapagligtas.

Ang mga bagay para *maging* tulad ni Cristo ay hindi nakikita, ngunit ito ang puwersang nagtutulak sa atin na *maging* tulad Niya na maaaring makita. Kapag tinutulungan ng isang magulang ang anak na lumakad, halimbawa, nakikita natin ang magulang na *ginagawa* ang mga bagay tulad ng pag-alalay at pagpuri sa kanilang anak. Ipinakikita ng mga *ginagawang* ito ang hindi nakikitang pagmamahal sa kanilang puso, at ang hindi nakikitang pananampalataya at pag-asa sa potensiyal ng kanilang anak. Araw-araw silang patuloy na nagsisi-kap—katibayan ng hindi nakikitang *pagiging* matiyaga at masikap.

Dahil nahihikayat ng *maging* ang *paggawa* at siyang naging sanhi ng *paggawa*, ang pagtuturo ng *maging* ay mas makapagpapabuti ng pag-uugali kaysa magpokus sa epekto ng *paggawa* sa pag-uugali.

Kapag magugulo ang mga bata, halimbawa kapag nag-aaway-away sila, madalas tayong magkamali sa pagdisiplina sa *ginawa*, o sa pag-aaway na nakita natin. Ngunit ang *paggawa*—na kanilang pag-uugali—ay palatandaan lamang ng hindi nakikitang hangarin na nasa kanilang puso. Maaari nating itanong sa ating sarili, “Anong mga katangian, kung mauunawaan ng bata, ang magwawasto sa pag-uugaling ito sa hinaharap? Pagiging mapagpasensya at mapagpatawad kapag naiinis? Pagiging mapagmahal at tagapamayapa? Pag-ako ng responsibilidad sa ginawa ng tao at hindi pagsisi sa iba?”

Paano itinuturo ng mga magulang ang mga katangiang ito sa kanilang mga anak? Hindi tayo magkakaroon kailanman ng mas magandang pagkakataon na ituro at ipakita ang mga katangian ni Cristo sa ating mga anak kundi sa paraan ng pagdisiplina natin sa kanila. Ang *disiplina* ay nagmula rin sa salitang-ugat ng *disipulo* at nagpapahiwatig ng tiyaga at pagtuturo natin. Hindi ito dapat gawin nang pagalit. Maaari at dapat tayong magdisiplina sa paraan na itinuturo sa atin sa Doktrina at mga Tipan 121: sa pamamagitan ng “paghikayat, ng mahabang pagtitiis, ng kahinahunan at kaamuan, at hindi pakunwaring pag-ibig; sa . . . kabaitan at dalisay na kaalaman” (mga talata 41–42). Lahat ng ito’y *pagiging* tulad ni Cristo na dapat *maging* bahagi ng kung sino tayo, bilang mga magulang at disipulo ni Cristo.

Sa pamamagitan ng disiplina natutuhan ng bata ang ibubunga nito. Sa ganitong mga sandali makabubuting gawing positibo ang negatibo. Kung ipinagtapat ng bata ang isang pagkakamali, purihin ang pagkakaroon niya ng lakas ng loob na magtapat. Itanong sa bata kung ano ang natutuhan niya sa kamalian, na nagbigay sa inyo, at higit sa lahat, sa Espiritu ng pagkakataong antigin at turuan ang bata. Kapag tinuturuan natin sila ng doktrina sa pamamagitan ng Espiritu, may kapangyarihan ang doktrinang iyon na baguhin ang kanilang pagkatao—*maging*—sa paglipas ng panahon.

Natuklasan ni Alma ang prinsipyo ring ito, na “ang pangangaral ng salita ay may lakas na umakay sa mga tao na *gawin* yaong matwid—oo, may higit itong malakas na bisa sa isipan ng mga tao kaysa sa espada Alma 31:5; idinagdag ang pagbibigay-diin). Bakit? Dahil ang espada ay nakatuon lamang sa pagpaparusa sa ugali—o *paggawa*— samantalang ang pangangaral ng salita ay nagpapabago sa likas na ugali ng tao—sa kung sino sila *noon* o ano sila *maging*.

Ang malambing at masunuring bata ay magtuturo ng simpleng kurso lamang sa pagiging magulang o Parenting 101. Kung nabiyayaan kayo ng anak na susubok sa inyong pasensya

nang sukdulan para kayong kumuha ng graduate course sa pagiging magulang o Parenting 505. Sa halip na isipin kung ano ang maaaring maling nagawa ninyo sa buhay bago kayo isinilang para danasin ito, isipin na ang ganitong anak ay pagpapala at oportunidad upang kayo'y maging higit na katulad ng Diyos. Sa aling anak malamang na masubukan, mapaunlad, at mapadalisay ang inyong pagtitiyaga, pagtitiis, at iba pang katangiang tulad ng kay Cristo? Hindi kaya posibleng kailangan ninyo ang anak na ito gaya ng kailangan niya kayo?

Narinig nating lahat ang payo na isumpa ang kasalanan ngunit hindi ang nagkasala. Gayundin na kapag gumawa ng masama ang ating mga anak kailangang mag-ingat tayo na huwag magsabi ng bagay para mani-wala sila na ang *ginawa* nilang mali ay siyang pagkatao *nila*. “Huwag hayaan ang kabiguan o pagkakamali na maging tatak na gaya ng “mangmang,” “mabagal,” “tamad,” o “lampa.”² Ang ating mga anak ay mga anak ng Diyos. Iyan ang kanilang tunay na pagkatao at potensiyal. Ang Kanya mismong plano ay tulungan ang Kanyang mga anak na daigin ang mga pagkakamali at sumulong upang maging katulad Niya. Ang hindi kasiya-siyang pag-uugali, kung gayon, ay dapat ituring na pansamantala lamang—hindi permanente, isang bagay na nagawa at hindi identidad o pagkatao.

Kailangan nating maging maingat, kung gayon, na gumamit palagi ng mga salitang “Lagi kang ganyan . . .” o “Kahit kailan hindi ka . . .” kapag nagdidisiplina. Inatang sabihin ang mga salitang tulad ng “Wala kang pakialam sa nararamdaman namin” o “Bakit lagi mo na lang kaming pinaghihintay?” Ang mga ganitong salita ay nagiging parang pagkatao na niya at makaaapekto nang masama sa pagtingin at pagpapahalaga ng bata sa sarili.

Ang kalituhan din sa pagkatao ay maaaring mangyari kapag tinanong natin ang isang bata kung ano ang nais nilang *maging* kapag malaki na sila, na para bang ang *ginagawa* ng tao sa paghahanap-buhay ay nagpapakita ng kanyang *pagkatao*. Ang

propesyon o ari-arian ay hindi dapat pagbatayan ng identidad o halaga ng isang tao. Ang Tagapagligtas ay isang abang karpintero, ngunit hindi iyon ang batayan ng Kanyang buhay.

Sa pagtulong sa mga bata na tuklasin kung sino sila at lalong pahalagahan ang kanilang sarili, dapat nating purihin ang nagawa o asal nila—ang *nagawa*. Ngunit mas matalinong ituon ang ating mahalagang papuri sa kanilang pag-uugali at paniniwala—kung sino *sila*.

Sa isang palaro, ang matalinong paraan ng pagpuri sa naitanghal ng ating mga anak—*nagawa*—ay sa pamamagitan ng pananaw na *maging*—gaya ng kanilang lakas, pagsisikap, pagharap sa kagipitan, atbp.—sa gayon ay napupuri kapwa ang *naging* at *nagawa*.

Kapag hinilingan natin ang mga bata na *gawin* ang gawaing-bahay, maaari din tayong maghanap ng paraan para purihin sila sa *pagiging*, gaya ng, “Maligaya ako kapag ginagawa mo ito nang bukal sa puso mo.”

Kapag nakatanggap ang mga anak ng report card mula sa paaralan, maaari nating purihin ang maganda nilang marka o grado, ngunit mas kapakinabang na purihin ang kanilang *pagtitiyaga*: “Ipinasa mo ang lahat ng asaynment. Alam mo kung paano harapin at tapusin ang mahihirap na bagay. Ipinagmamalaki kita.”

Sa oras ng pag-aaral ng banal na kasulatan ng pamilya, hanapin at talakayin ang mga halimbawa ng katangiang natuklasan sa inyong pagbabasa sa araw na iyon. Dahil ang mga katangiang tulad ng kay Cristo ay mga kaloob mula sa Diyos at hindi ito mapauunlad kung wala ang Kanyang tulong,³ sa mga pampamilya at personal na panalangin, ipagdasal ang mga kaloob na iyon.

Sa hapag-kainan, pag-usapan paminsan-minsan ang mga katangian, lalo na ang natuklasan ninyo sa mga banal na kasulatan sa umagang iyon. “Sa paanong paraan kayo naging mabuting kaibigan ngayon? Sa anong paraan kayo nagpakita ng awa? Paano kayo natulungan ng pananampalataya na malampasan ang mga hamon ngayon? Sa paanong paraan kayo naasahan? tapat? bukas-palad? mapagpakumbaba?” May ilang mga katangian sa mga banal na kasulatan na kailangang ituro at matutuhan.

Ang pinakamahalagang paraan sa pagtuturo na *maging* ay *maging* uri ng mga magulang na nais ng ating Ama sa Langit para sa ating mga anak. Siya ang perpektong magulang, at ibinahagi Niya sa atin ang Kanyang manwal sa pagiging magulang—ang mga banal na kasulatan.

Ang mensahe ko ngayon ay patungkol sa mga magulang, ngunit ang mga alituntunin ay angkop sa lahat. Nawa ang inyong mga pagsisikap na magkaroon ng mga katangiang tulad ng kay Cristo ay magtagumpay, upang ang Kanyang larawan ay makita sa inyong mukha at ang Kanyang mga katangian ay makita sa inyong pag-uugali. At, kapag nadama ng inyong mga anak o ng iba ang inyong pagmamahal at nakita ang inyong pag-uugali, ipaaalala nito sa kanila ang Tagapagligtas ang siyang dalangin ko at patotoo sa pangalan ni Jesucristo, amen. ■

MGA TALA

1. William Shakespeare, *Hamlet, Prince of Denmark*, yugto 3, tagpo 1, linya 56.
2. Carol Dweck, sinipi sa Joe Kita, “Bounce Back Chronicles,” *Reader’s Digest*, Mayo 2009, 95.
3. Tingnan sa *Mangaral ng Aking Ebanghelyo: Gabay sa Paglilingkod ng Misyonero* (2004), 131.